

Scott Ritter: Jak čečenský zázrak odstartoval ruskou „cestu vykoupení“? (VIDEO)

- CZ24 News | 7. února 2024

SVĚT: Při své nedávné návštěvě jsem se setkal s lidmi, kteří kdysi vedli urputnou válku proti Moskvě, ale nyní jsou nejzuřivějšími obránci země

Během 24 dní – od 28. prosince do 20. ledna – jsem měl možnost poznat památky a zvuky Moskvy a Petrohradu, když tato dvě města slavila Nový rok i ruské pravoslavné Vánoce (také jsem zažil mrazivou ruskou zimu, což k tomu velmi patřilo!).

Svůj zimní pobyt v Rusku jsem vnímal jako pokračování cesty, kterou jsem započal v květnu 2023, kdy jsem se vydal na misi snažící se odhalit podstatu této země tak, aby ji bylo možné přiblížit mým americkým spoluobčanům jako jakýsi protijed proti jedu rusofobie. Kombinace zážitků z pozorování štedrovečerní bohoslužby, kterou vedl patriarcha ruské pravoslavné církve Kirill v katedrále Krista Spasitele v centru Moskvy, a sledování Louskáčka Pjotra Čajkovského v přímém přenosu ve slavném petrohradském Michajlovském divadle na Štědrý den 7. ledna mi pomohla upevnit si představu o významu rodiny a kultury v životě ruského lidu.

Odvahu Ruska však nelze měřit pouze jeho společenskými a kulturními úspěchy. Skutečná zkouška národa přichází teprve tehdy, když jsou ohroženy základy jeho společnosti a národ je vyzván, aby se semknul ke kolektivní obraně. Uprostřed všech svátečních oslav a fanfár, kterých jsem byl svědkem, se skrývala realita, že Rusko je do značné míry národem ve válce. Tato válka byla v myšlení lidí, s nimiž jsem se setkal, definována ani ne tak jako rusko-ukrajinský konflikt, ale jako existenční boj mezi Ruskem a kolektivním Západem – v čele s USA -, v němž je Ukrajina využívána jako prostředník.

Nepochybujeme o tom, že všichni, s nimiž jsem o tomto konfliktu mluvil, byli unavení. Přáli si, aby boje skončily a aby mohli žít dál. Ale stejně tak byli všichni jednotní v přesvědčení, že válka může skončit pouze ruským vítězstvím, které jednou provždy vyřeší otázky, jež jsou základem současného konfliktu – zablokování expanze NATO na Ukrajinu, eliminace ukrajinských ozbrojených sil, které se staly faktickým prodloužením vojenské moci NATO, a vyhlazení ohavné ideologie ukrajinského ultranacionalismu, jak ji definuje odkaz Stepana Bandery a Organizace ukrajinských nacionalistů.

Rusové, s nimiž jsem hovořil, do jednoho trvali na tom, že čas kompromisů již dávno pominul a že vzhledem k dosavadním investicím krve a materiálních statků, které Moskva vynaložila, neexistuje alternativa k rozhodnému vítězství. Ano, ruský lid je unavený, ale také chápe, že válka je nutné zlo, které je třeba vydržet až do konečného komplexního vítězství, má-li vůbec existovat šance na trvalý mír. Povahu ruského lidu jsem měl možnost nahlédnout během těch částí svého pobytu v Rusku, které mě zavedly mimo dvě největší metropole a na jih země – do oblasti, kterou jsem si zvykl

nazývat „ruskou cestou vykoupení“ – Čečensko, Krym, Cherson, Záporoží, Doněck a Lugansk.

Vykoupení je činnost, při níž dochází k záchraně nebo záchraně od hříchu, omylu nebo zla. V případě konfliktu Ruska s Kyjevem hraje všech šest jmenovaných území roli, která přesně odpovídá této definici. Z nich vyniká Čečensko, které nemá s Ukrajinou žádnou geografickou, historickou, etickou, náboženskou ani politickou souvislost. A přesto právě Čečenskem začíná ruská cesta vykoupení.

Bylo dějištěm dvou krvavých válek mezi Moskvou a separatisty, které probíhaly od roku 1994 do počátku roku 2000 (poslední protipartyzánské operace skončily v roce 2009) a při nichž zahynuly desetitisíce lidí. Boje, které zde probíhaly, byly krvavé a nelítostné; ani jedna ze stran neměla slitování. V roce 2002 bylo hlavní město Čečenska Groznyj zcela srovnáno se zemí.

Zášť a hořkost, které vyvolal konflikt, v němž došlo k tolika násilnostem mezi lidmi s odlišným náboženstvím, kulturou a jazykem, způsobily, že představa usmíření byla téměř nepředstavitelná. K tomu se přidávala skutečnost, že Čečenci mají za sebou historii, která je předurčovala k predsudkům a odporu vůči Rusům, a to i bez hrůz obou válek. Během vyhnání Čečenců sovětskou vládou Josefa Stalina za druhé světové války bylo téměř 610 000 Čečenců a Ingušů násilně vystěhováno ze svých domovů a přesídleno do Střední Asie, kde téměř čtvrtina z nich kvůli špatným podmínkám zemřela. Přeživší se mohli do své vlasti vrátit v roce 1957 po reformách Nikity Chruščova. Odpor vyvolaný léty utrpení se však přenášel na další generace.

A přesto, navzdory veškeré negativní energii, kterou tragická historie rusko-čečenských vztahů vyvolala, našly oba národy cestu k míru a prosperitě. Návštěvníka Grozného dnes přivítá město, které bylo kompletně obnoveno z trosek, místo, kde vedle sebe žijí Rusové a Čečenci v míru, respektující své jazykové, kulturní a náboženské rozdíly. Tuto proměnu nazývám „čečenským zázrakem“, a přesto s ní božský zásah nemá nic společného. Místo toho byl čečenský a ruský lid požehnan vedením dvou pozoruhodných mužů – ruského prezidenta Vladimira Putina a hlavního muftího (náboženského vůdce) Čečenské republiky Ičkerija Achmada Kadyrova – kteří si uvědomili, že pokračující násilí by lidem, jimž mají sloužit, jen ublížilo a že nejlepší šancí na mír je, aby si ti dva sedli a promluvili si ve snaze najít cestu k míru.

To se jim podařilo.

Dnes je možné po celé Čečenské republice vidět vedle sebe podobizny Vladimira Putina a Achmada Kadyrova jako uznání role, kterou oba muži sehráli při překonávání historie násilí, nedůvěry a zášti, jež určovaly jejich vztahy, a při hledání nové cesty vpřed, která se řídí představou vzájemného respektu a společné prosperity. Úspěch jejich společné práce se projevuje v tom, že ačkoli si dnes Čečenci zachovávají svou osobitou identitu, která je z velké části definována muslimskou vírou, do značné míry se považují za součást Ruské federace, což bylo v 90. letech, kdy bojovali za nezávislost na Rusku, nemyslitelné.

Během pobytu v Čečensku jsem měl možnost setkat se s několika významnými čečenskými osobnostmi, včetně bývalého náměstka ministra vnitra Aptiho Alaudinova, poslance Státní dumy Adama Delimchanova, předsedy čečenského republikového parlamentu Magomeda Daudova a hlavy Čečenské republiky Ramzana Kadyrova. Všichni tito čtyři lidé měli společné to, že se někdy v životě postavili se zbraní v ruce proti Rusku. Spojovalo je však také to, že si v určitém okamžiku odporu proti Rusku během druhé čečenské války uvědomili, že se věci nezávislé Čečenské republiky zmocnili zahraniční džihádisté, jejichž vášně pro násilí nahradila jakoukoli logickou představu o čečenském nacionalismu a místo toho vytvořila podmínky, v nichž hrozí, že pokračující konflikt pohltí čečenský národ.

„Sami jsme byli svědky toho, jak se nás vnější strany snažily nakazit svou cizí ideologií, aby podpořily

svůj větší boj proti Rusku,“ bylo mi řečeno. „Nakonec jsme si uvědomili, že nejlepší způsob, jak se ochránit před zničením těmito cizími agenty, je spojit se s Ruskem. Přitom jsme zjistili, že Rusové sdílejí naši touhu žít v míru, bez vnější manipulace. Proto jsme si boj po boku Ruska ve speciální vojenské operaci stanovili jako prioritu. V banderovských silách na Ukrajině vidíme stejné zlo, jaké jsme viděli v zahraničních džihádistech, kteří přišli bojovat do Čečenska. Spolupracovali jsme s Ruskem na zničení tohoto zla již na počátku roku 2000 a dnes spolupracujeme s našimi ruskými bratry na zničení stejného zla, které se projevilo na Ukrajině.“

Činy mluví hlasitěji než slova. Daudov byl zodpovědný za organizaci, výcvik a vysílání formací čečenských bojovníků na Donbas, kde hráli hlavní roli při osvobození Luganska, obléhání Mariupolu a v těžkých bojích, které probíhaly v Záporoží a Doněcku. Delemchanov velel čečenským silám v Mariupolu a Alaudinov byl pověřen velením společných rusko-čečenských sil v Lugansku, kde odvaha a nasazení čečenských vojáků sehrály významnou roli v ruských vítězstvích na bojišti. V rozhovorech při obědě Ramzan Kadyrov zdůraznil příběh, který popsal každý z těchto čečenských vůdců – že Čečenci se považují za součást ruského národa a ochotně se obětují při obraně Ruska. A jako by to chtěl zdůraznit, Ramzan Kadyrov mě po obědě pozval, abych se k němu připojil na pódiu, když promlouval k 25tisícové posádce v Grozném o konfliktu na Ukrajině.

Kdyby někdo v roce 2002 navrhl, že v nedaleké budoucnosti nastane doba, kdy se v Grozném shromáždí 25 000 čečenských bojovníků, kteří nebudou bojovat proti Rusům, ale budou bojovat po boku Rusů proti společnému nepříteli, byl by odmítnut jako blouznivec. A přesto jsem byl osobním svědkem právě tohoto jevu, když jsem v úžasu sledoval, jak Ramzan Kadyrov nabádá tyto těžce vyzbrojené muže, aby bojovali za památku svého otce, za svou víru a za věc velkého Ruska.

AUTOR: Scott Ritter

Překlad: zvedavec.news

[ZDROJ](#)